

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Forslagets baggrund.

Ved § 6 i lov nr. 288 af 26. juni 1975 om ændring af forskellige lovbestemmelser i anledning af lov om kommuneplanlægning og byggelov blev der i lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m.v. som § 7 a indsat en bestemmelse, hvorefter der ikke i sommerhusområder må opføres bebyggelse til helårsbeboelse, og bestående bebyggelse ikke må tages i brug til helårsbeboelse, medmindre miljøministeren meddeler tilladelse dertil. Om ændringsloven henvises til Folketingstidende 1974-75 (2. samling), forhandlingerne spalte 1697-1701, 2607-2641, 5913-5914 og 5973-5974, tillæg A, spalte 2573-2659, tillæg B, spalte 625-636, og tillæg C, spalte 473-488, samt til miljøministeriets bekendtgørelse nr. 495 af 19. september 1975 af lov om sommerhuse og camping m.v.

Et forbud mod helårsbeboelse i sommerhusområder fandtes allerede i gældende bygningsvedtægter og byplanvedtægter. Ved indsættelsen af forbudet i sommerhusloven ønskede man at opretholde dette almindeligt gældende forbud.

Der blev ikke samtidig tilvejebragt en særlig hjemmel til at straffe for overtrædelse af bestemmelsen, ligesom der heller ikke blev tilvejebragt regler om påtale.

Den planlægningsmæssige baggrund for forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder

Bestemmelsen om forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder er en forudsætning for opretholdelse af den i by- og landzonelovens § 2, stk. 1, foretagne opdeling af hele landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner. For hvert af disse områder er der i lovgivningen fastsat bestemte tilladte anvendelser. Hvis der i betydeligt omfang finder andre anvendelser sted, udhules inddelingsystemet og dermed grundlaget for at varetage den fysiske planlægnings formål.

Kommunernes og andre offentlige myndigheders planlægning er foretaget ud fra den forudsæt-

ning, at sommerhusområderne kun bebos i sommerhalvåret. Der er derfor ikke i tilknytning til sommerhusområder forudsat f.eks. social- og sundhedsforanstaltninger, undervisningstilbud, offentlig transport, postbetjening, renovation og dagligvareforsyning i samme omfang som til helårsområder.

Selv om helårsbeboere i sommerhusområder i begyndelsen i en vis udstrækning vil affinde sig hermed, vil der på et senere tidspunkt opstå stærke krav om forbedring af serviceniveaet.

Imødekommelse af sådanne krav vil påføre det offentlige en række uforudsete og uhensigtsmæssige drifts- og anlægsudgifter. Dette indebærer store økonomiske og planlægningsmæssige problemer for kommunerne, og hvis de ikke selv kan styre udviklingen, er der risiko for fejlinvesteringer.

Spredning af helårsbeboelse til sommerhusområderne vil endvidere vanskeliggøre en rationel udnyttelse af allerede eksisterende anlæg i byzone.

Der er også et hensyn at tage til det store flertal, der ønsker at benytte deres sommerhus som fritidshus. Kommer der et større antal helårsbeboere, vil det uundgåeligt føre til krav om gadebelysning, asfaltering af veje, anlæg af fortove m.v., og dermed vil områderne efterhånden miste deres oprindelige præg og de hermed forbundne miljømæssige kvaliteter.

En sådan udvikling kan endvidere modvirke en rekreativ udnyttelse af sommerhusområderne, idet den antagelig vil medføre en stigning i ejendomspriserne samt forøgede ejendomsskatter.

Endelig skal nævnes, at bestemmelsen også beskytter den nævnte natur. En gradvis overgang til helårsanvendelse af sommerhusområderne vil skabe behov for udlæg af nye rekreative områder, hvilket vil lægge et øget pres på de i forvejen begrænsede naturmæssige ressourcer, der er egnede til en rekreativ udnyttelse. Dette vil stride mod grundlaget for regionplanlægningen.

Hvis en kommune ud fra planmæssige og samfundsøkonomiske hensyn finder det hensigtsmæssigt og rimeligt, at et samlet sommerhusområde overgår til helårsbeboelse, må det ske efter de almindelige regler i planlovgivningen. Det vil sige, at